

מ"ת 24809/04/19 - מדינת ישראל נגד ח"ס

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 24809-04-19 מדינת ישראל נ' ח"ס (עציר)

בפני	כבוד השופטת לובנה שלאעטה חלאילה
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	ח"ס (עציר)

החלטה

1. ענייננו בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים הפליליים. הבקשה הוגשה בד בבד עם הגשת כתב אישום המייחס למשיב עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, היזק לרכוש במזיד ואיומים, לפי סעיפים 382 (ג), 452 ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. עפ"י הנטען בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו המשיב והמתלוננת, גב' א"כ (להלן: "המתלוננת") בני זוג פרודים ולהם שלושה ילדים משותפים, שחזרו להתגורר תחת קורת גג אחת ימים ספורים לפני המעשים המתוארים בכתב האישום.

ביום 5.4.19, בשעות הערב, בבית המתלוננת בקרית מוצקין, ועל רקע ויכוח עם המשיב בשל חזרתו בשעה מאוחרת הביתה עם בנם הבכור, ביקשה המתלוננת לסלק את המשיב מביתה, אז תקף המשיב את המתלוננת שלא כדין בכך שזרק לכיוונה נעל, זרק כוס זכוכית על הרצפה שהתנפצה לרסיסים והשליך בקבוק סבון לעבר המתלוננת, אשר פגע בתקרת הבית וכן בפניה של המתלוננת והותיר תחת עינה השמאלית סימן אדום ונפיחות קלה.

בהמשך לכך, תפס המשיב כיסא וזרק אותו לעבר המתלוננת. כתוצאה מכך פגע הכיסא בגבה של המתלוננת וגרם לה לנפיחות ולשטף דם בגבה.

סמוך לכך, צלצלה המתלוננת למוקד 100 של המשטרה והותירה את הקו פתוח, אז נתן המשיב מכת אגרוף בנורה אשר גרמה לה להתנפץ ותפס המשיב סכין מטבח גדולה ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובחירותה באומרו "אני אכנס עלייך מאסר עולם, אז תצאי מפה על אלונקה אני אהרוג אותך" וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

3. ב"כ המבקשת טענה לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב, ולקיומה של עילת מעצר מסוג מסוכנות כלפי הציבור בכלל וכלפי המתלוננת בפרט. המבקשת טענה לקיומה של חזקת מסוכנות סטטוטורית היות ומדובר בעבירות אלימות בן משפחה והפנתה לגיליון הרשעות קודמות של המשיב, אשר הורשע גם בגין עבירות איומים ותקיפה סתם וריצה תקופות מאסר ממושכות בעברו.
4. מנגד טען ב"כ המשיב כי התשתית הראייתית בתיק נשענת על גרסתה של המתלוננת בלבד, כאשר כבר בשלב זה יש להתייחס לסתירות מהותיות בגרסת המתלוננת, הפוגעות בראיות לכאורה. לחילופין וככל שביהמ"ש יקבע קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילה, ביקש הסניגור להורות על שחרורו של המשיב בתנאים של הרחקה מהמתלוננת, תוך שהודגש כי המשיב מתגורר יחד בני משפחתו בירושלים, בעוד שהמתלוננת מתגוררת בקרית מוצקין.
5. **ראיות לכאורה** - עיינתי בחומר הראיות בתיק. לטעמי, קיימת תשתית ראייתית לכאורית היכולה בסופו של יום להביא להרשעתו של המשיב בעבירות שיוחסו לו. עם זאת, לא ניתן להתעלם מחוסר עקביות בגרסת המתלוננת ביחס לחלק מהפרטים שמסרה בנוגע לעבירות המיוחסות.
6. כפי שעולה מתיק החקירה, המתלוננת מסרה גרסה במשטרה ביחס לאירועים המיוחסים למשיב, בארבע הזדמנויות שונות. האחת ביום 6.4.19, כארבעים דקות אחרי חצות ולמעשה סמוך לאירועים המתוארים בכתב האישום. שתי הודעות ביום 7.4.19, האחת בבוקר היום והשנייה בצהריים והרביעית ביום 9.4.19. את הודעתה השלישית היא מסרה תחת אזהרה וכחשודה בתקיפת המשיב, בכך שנתנה לו אגרופים וזרקה עליו חפצים שונים.
7. גרסתה של המתלוננת ביחס למסגרת האירוע ולליבה, נותרה בעינה לאורך ההודעות השונות. עוד בהודעתה הראשונה, היא הביאה את הרקע ליחסים בינה לבין המשיב ומסרה כי המשיב נכנס לדירתה בהסכמתה יום לפני האירועים המתוארים ונותר בדירה בהסכמה. המתלוננת מסרה כי ביום המקרה, יצא המשיב מביתה לקראת השעה 18:50, לטייל עם בנם הבכור. המשיב איחר לחזור הביתה והיא דאגה מפני שלא הצליחה ליצור קשר עימו הואיל ואין לו טלפון נייד. בשעה 22:30 חזר המשיב עם הבן ועל רקע זה התחיל ויכוח בין שניהם. המתלוננת ביקשה מהמשיב לעזוב את ביתה, אלא שהמשיב סירב לכך, התעצבן וזרק כוס וודקה שהיתה לו ביד לעבר הרצפה, אז לקח בקבוק סבון זרק אותו על העין שלה ועל התקרה. בהמשך לכך, נתן למתלוננת לטענתה מכה בגב, יצא אל המטבח והוציא סכין מטבח גדולה עם ידית אדומה והתקרב אל המתלוננת ואיים עליה.
8. בהודעתה הראשונה מסרה המתלוננת כי המשיב זרק את בקבוק הסבון על ה**שיער** שלה, על ה**עין** ועל כל ה**קירות** והיא אף לא ראתה טוב עקב כך שהסבון נכנס לה לתוך העין. כן טענה כי המשיב נתן לה מכה בגב **עם היד** ונתן לה **כפות לכיוון הראש**.
9. בהודעתה השנייה למשטרה (7.4.19, שעה 9:48) מסרה המתלוננת כי המשיב **גם** זרק נעל לעברה, אם כי

הנעל לא פגעה בה. בשונה מגרסתה הראשונה, מסרה המתלוננת כי המשיב זרק את בקבוק הסבון על **התקרה** וכי הוא נתן לה מכה בגב עם **כסא**. בהודעה זו לא חזרה המתלוננת על טענתה כי הוא נתן לה כפות לכיוון הראש.

בהודעה האחרונה למשטרה, שניתנה ביום 9.4.19, נתבקשה המתלוננת להתייחס לשוני בגין הגרסאות בעניין בקבוק הסבון והיא השיבה כי המשיב זרק את בקבוק הסבון לתקרה וזה "עף" לה לעין ולשיער. לעניין הכוס שנזרקה, היא מסרה כי היא לא יודעת אם היתה כוס עם וודקה - זאת לאחר שבהודעתה הראשונה מסרה כי המשיב הוציא בקבוק וודקה מהמקרר והתחיל לשות - אם כי הוא זרק את הכוס על הרצפה וזה היה אחרי שהוא זרק את הנעל.

10. זה המקום לציין כי חומר החקירה כולל תמונות של סימני החבלה עליהם הצביעה המתלוננת וניתן להבחין בסימנים קלים באזורים שונים בגופה של המתלוננת, כאשר הסימן הבולט מכולם, בכתף ימין של המתלוננת, אין לו הסבר בתיק החקירה ועת נשאלה המתלוננת ביחס לסימן זה בחקירתה האחרונה, השיבה כי היא לא זוכרת איך נוצרה הפגיעה בכתף.

11. לעניין מעשה האיום המיוחס למשיב, בענין זה מסרה המתלוננת גרסה עקבית לאורך הודעותיה השונות והסכין אשר עפ"י הנטען החזיק המשיב, צולמה ותמונות שלה נמצאות בתיק החקירה. אם החזיק המשיב בסכין, כפי שנטען בכתב האישום, או שמא מדובר בסכין שהיתה בכיור כפי שטען המשיב, מחלוקת זו ומחלוקות עובדתיות אחרות העולות מגרסאותיהם של הצדדים יתבררו כמובן בתיק העיקרי, אם כי ניתן בשלב זה, להתבסס על גרסתה של המתלוננת לעניין מעשה האיום, בייחוד נוכח חוסר העקביות בגרסתו של המשיב דווקא, בכל הנוגע להימצאותה של סכין גדולה במטבח (ראו טיעוני ב"כ המבקשת בעניין).

12. "הכלל הוא כי בשלב שבו נבחנת אפשרות מעצרו של נאשם עד תום ההליכים, אין בית המשפט נדרש לבסס את הכרעתו בהתאם לרף הראייתי שיידרש במשפט עצמו, קרי הוכחה מעבר לספק סביר. תחת זאת, די בשלב זה כי יוצגו על-ידי התביעה ראיות שיש בהן פוטנציאל סביר להביא להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי, לאחר שהראיות ה"אילמות" יעברו את כור ההיתוך של ההליך המשפטי, ובכלל זה חקירות נגדיות וטיעונים מפורטים לגופו של עניין, ו"יספרו" את האמת המשפטית". בש"פ 3161/10 **מהרבנד נ' מדינת ישראל** (2.5.10), (פסקה 14) שופט ע' פוגלמן.

במכלול הדברים ומעיון בחומר החקירה, אני סבורה כי ניתן להצביע על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית, אם כי אין זו תשתית בעוצמה גבוהה, לנוכח חוסר העקביות בגרסת המתלוננת. כידוע, חומר הראיות אינו שחור או לבן וישנה קשת רחבה של מצבים וגוונים. לעיתים חומר ראיות הוא בעל פוטנציאל ראייתי כבד משקל, ולעיתים, משקלו אינו גדול אך עדיין לא ניתן להתעלם מהפוטנציאל הראייתי שלו ומהאינטרס המגולם בעילת המעצר, כמו במקרה כאן.

13. **עילת מעצר** - דומה כי אין צורך להרחיב בדבר קיומה של עילת מעצר של מסוכנות למתלוננת. מדובר בעילת מעצר סטטוטורית, נוכח מהות העבירות המיוחסות למשיב. בצד זאת יש לציין כי למשיב הרשעות קודמות, הכוללות הרשעה בעבירה של איומים, אם כי מדובר בהרשעה משנת 2010, בגין עבירה שבוצעה בשנת 2008.

זוהי גם הרשעתו האחרונה של המשיב בפלילים.

14. **שחרור לחלופה** - טיב החלופה ומהות התנאים המגבילים נגזרים, לא אחת מעוצמת הראיות. על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר ומידת ההגבלה על חירותו של נאשם, עמד ביהמ"ש העליון בבש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, שם ובהשאלה מהמשפט האזרחי נקבע כי קיימת "מקבילית כוחות" בין שני אלה. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד משמעיות יותר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר.

15. בענייננו אנו, נוכח קיומה של תשתית ראייתית שאינה בעוצמה גבוהה מחד ונוכח עילת המסוכנות הטמונה במעשים, ובעיקר במעשה האיום המיוחס למשיב, מנגד, אני סבורה כי ניתן להשיג את תכלית המעצר ע"י שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים, אם כי לא שוכנעתי שניתן להסתפק בתנאים של הרחקה כפי שהציע הסניגור.

בשים לב **למקום מגוריו המרוחק של המשיב (ירושלים)**, ניתן לטעמי להפחית את המסוכנות שלו כלפי המתלוננת למידה סבירה, ע"י שחרורו למעצר בית עם פיקוח אנושי ובלבד שיוצעו מפקחים שיימצאו כראויים ומתאימים ע"י ביהמ"ש.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ט, 21 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.